Mən burdayam, İlahi!

Vaqif Bəhmənli

5 iyun 2014-cü il, axşam saat 19:00

"Azdrama" ağzına kimi dolu...

Xalq Vaqif Səmədoğlunun 75 illik yubiley təntənəsinə yığışıb.

O isə şairdən daha çox amansız ölümlə hamının əvəzinə çarpışan cəngavərə bənzəyir. Sanki hamını bir kənara itələyib, siz bu işə qarışmayın deyə yeddibaşlı xərçəngin üzərinə təkbaşına yeriyir...

O axşam şair bu qeyri-bərabər döyüşdə qalıb gələcəyinə bütün salonu inandırdı.

Hamı "Azdrama"dan arın-arxayın ayrılıb evinə döndü.

Mən də...

Bununla belə o gecənin sehri dörd ay dörd gün içimi tərk etmədi.

10 sentyabr 2014-cü il...

Hansı qələm idi o? Hansı yazı masasına çökmüşdüm? Hər sətrini bir yazıb yüz pozduğum o vərəqlər hanı? Xatırlamıram... Bəlli olan budur ki, böyük şairin taleyi kimi dağınıq və qeybdən agah olan bir ağı gözümün önündə qanad çalıb uçur.

O ağının adı da var...

ADAŞIMA

Adın altında daha bir kəlmə görünür: Vaqif Səmədoğlunun 75 illik yubiley gecəsindən sonrakı ovqat.

"Beşmərtəbə"ylə üzbəüz,
"Füzuli meydanı"nın tuşunda,
2014-cü il,
iyun ayının beşində,
"Azdrama"da,
Vaqif Səmədoğlunun
təntənəli yubiley axşamında
iki başı da düyünlü can qantelini
dünyanın ən yüngül
daşı kimi apardı Vaqif Səmədoğlu;
halbuki, mən
bundan nigaran idim...

Vurğun yadigarı adaşım
o möhtəşəm gecədə
çox əlamətlərə əl sürtdü,
toxundu çox nişanlara.

Bir az ağı,
bir az bayatı,
bir az da
həyat anlatdı
salona toplaşanlara...

Yəni ki, özünü
kişi kimi apardı Vaqif Səmədoğlu
Halbuki, mən
bundan nigaran idim.

Azarı boğazladı,
nitqini tarazladı,
fikir verdi sözlərinə,
Salon qorxmasın deyə
eynəkli gözlərini
gürzə kimi zillədi
yeddi başlı xərçəngin
qan çəkmiş gözlərinə
Halbuki, mən
bundan nigaran idim.

Yeriyirsə ürək
yerimək asandı, dedi,
Xalq artisti Fəxrəddin Manafova
əsamdı, dedi!
Yeridi ehmal-ehmal;
nə tez, nə gec
əsaya ehtiyacı olmadı heç!
Vaqifin yox, Manafovun
yıxılacağından
qorxdu salon...
uğurla bitdi son;
Diki endi,
düzü qalxdı
Səmədoğlu,
Həmişə olduğu kimi
səhnə pilləkənini
özü qalxdı Səmədoğlu
Halbuki, mən
bundan nigaran idim.

Yetmiş beş yaşında Səmədoğlu,
İsraildə,
dünyanın o başında Səmədoğlu
yuxudan halsız ayılarkən
gözünü üzünə zilləyən
Nüşabə xanıma baxıb
"Sevginin
nə
demək
olduğunu
anladım,"
dedi,

"Atamın
Azərbaycanı da
Nüşabə xanımın yanındaydı,
tək deyildi
o qadın"
dedi.
Halbuki, mən
bundan nigaran idim.

Nə bənzətmə, nə qafiyə...
Salonda
ayrı bir Vaqif də vardı;
Vaqif
Vaqifdi Vaqifə...

Adaşlar adaşlara,
qardaşlar qardaşlara
qapılar olmasa, nə olsun?
Təbibə yoxlatsam, məndə
xərçəng tapılar olmasa nə olsun?
Halbuki mən
bundan nigaran idim.

"Beşmərtəbə"ylə üzbəüz
"Füzuli meydanı"nın tuşunda
"Azdrama"nın ağuşunda
altı yüz qadın-kişini
Səmədoğlu azarına
yoluxmuş gördüm,
Dünyada xərçəng adında
cəfəngiyat yoxmuş, gördüm...
Halbuki, bu,
yatsam yuxuma da girməzdi!..

27 yanvar 2015-ci il

Günün ikinci yarısı. İş telefonu çağırır. Nüşabə xanımın səsi... Vaqifin "Dramaturgiya" iki cildliyi çıxıb, icazə verin mətbəədən götürək, görsə yaxşıdı...

Soruşuram:

Ustad necədir?

Nüşabə xanımın səsi:

Yaxşı deyil...

Dilağız eləyib susuram. Danışıq bitir.

28 yanvar 2015-ci il, səhər saat 09:15

Nəşriyyatdan məlumat verirlər ki, Vaqif Səmədoğlunun ailəsindən gəlib kitabı apardılar. Ay Allah, heç olmasa, o gözəl kitablara əli dəysin!

28 yanvar 2015-ci il, saat 12:00

Akademiyanın iclasından çıxıb işə tələsirəm. Hansısa bir xəbər saytından zəng gəlir. Tanıdığım jurnalist:

Vaqif müəllim, Vaqif müəllimin dəfni harada olacaq? - soruşur.

Hansı Vaqif müəllimin?

Eşitməmisiniz, Vaqif Səmədoğlu rəhmətə gedib.

... Telefon əlimdən düşür.

... Yerin üzü daşdır.

... Telefon sınmır, elə bil yerin təkindən səs gəlir.

... Sayt müxbiri hələ də nəsə soruşur.

29 yanvar 2015-ci il saat....

Azdramanın qapısı ağzına çatdım.

Həmişə o bura özü gələrdi.

Bu dəfə onu bura gətiriblər.

Kimsə çağırır: - Mən burdayam, İlahi

Mən hay verirəm:

Qorxma, qardaş, biz də burdayıq...